

Panium - Numer cztery

Sojusz

Jeff Pippenger

2025-03-04

W historii Panium zawarto sojusz między Antiochusem Magnusem a Filipem Macedońskim. Bitwę bezpośrednio stoczył Antiochus przeciw Ptolemeuszowi V, królowi-dziecku, a wkład Filipa polegał na tym, że jego działania wojenne w innych częściach państwa uniemożliwiły innym armiom przybycie z pomocą egipskiemu królowi-dziecku. Oznacza to, że Putin, ostatni król południa — typologicznie zobrazowany przez króla-dziecko Egiptu (dziecko oznacza w sensie proroczym ostatnie pokolenie) — zostaje pokonany przez Trumpa, przedstawionego jako Antiochus Magnus, który pokonał Ptolemeusza V pod Panium, oraz jako Reagan, który pokonał ZSRR w 1989 roku.

Imię Filip oznacza „miłośnika koni”, a „konie” symbolizują zarówno potęgę militarną, jak i gospodarczą. Konie ciągną rydwany i są dosiadane przez żołnierzy, a także przewożą towary na rynek. „Konie” są symbolem „rydwanów, okrętów i jeźdźców”, co stanowi główny symbol Stanów Zjednoczonych w ich relacji pośredniej z królem północy, jak to przedstawiono w wersecie czterdziestym.

Sojusznik Trumpa ma dwa typologiczne odniesienia: do Filipa Macedońskiego oraz do Heroda Filipa Tetrarchy. Niezależnie od tego, czy chodzi o Heroda Filipa, czy o Filipa Macedońskiego, symbol wskazuje na tego, kto miłuje władzę udzielaną mu odpowiednio przez Cezara bądź Antiocha. Filip kocha konie, a jeden z Filipów pochodził z Macedonii, która odgrywała centralną i fundamentalną rolę w królestwie Aleksandra Wielkiego.

Była jego ojczyzną, królestwem, które odziedziczył po ojcu, Filipie II, i punktem wyjścia dla jego rozległego imperium. Położona w północnej części Grecji, Macedonia stanowiła polityczne i militarne centrum, w którym Aleksander urodził się (w Pelli, 356 r. p.n.e.) i dorastał, i zapewniła początkowe zasoby, potencjał ludzki oraz strukturę organizacyjną, które napędzały jego podboje. W istocie Macedonia była jądrem królestwa Aleksandra — jego punktem wyjścia, militarnym motorem oraz regionem, który zakotwiczał jego tożsamość jako macedońskiego króla, nawet gdy jego imperium rozrastało się daleko poza jej granice.

Macedonia reprezentuje północną część czteroczęściowego królestwa Aleksandra. Zatem jeden Filip jest tetrarchą, to znaczy „jedną czwartą”, a drugi Filip jest „jedną czwartą” czterech wiatrów dawnego imperium Aleksandra.

Herod jest symbolem kogoś, kto odrzuca przymierze. Ezaw, od którego wywodzi się linia krwi Heroda, odrzucił swoje prawo pierworództwa. Już na samym początku historii wybranego ludu przymierza Ezaw staje się symbolem tych, którzy odrzucają przymierze, które Chrystus potwierdził swoją śmiercią. Właśnie w momencie, gdy Bóg zamierzał rozszerzyć swój wybrany lud przymierza na dwanaście plemion, Ezaw zbuntował się. U kresu starożytnego Izraela, gdy pod

krzyżem Żydzi oświadczyli, że "nie mają innego króla niż Cezar", naród żydowski stał się końcowym symbolem tego, co na początku zostało zobrazowane w postaci Ezawa. Drzewo genealogiczne Heroda składa się z linii krwi Ezawa oraz Żydów, linii krwi symbolizowanej przez buntownika, który złamał przymierze, na początku oraz przez buntowniczy lud przymierza na końcu.

Herod Wielki nałożył podatki, które sprowadziły Józefa i Maryję do Betlejem, a jeden z jego trzech synów, Herod Antypas, syn Heroda Wielkiego, panował w czasie Krzyża. Okres życia Chrystusa od Jego narodzenia do Jego śmierci jest symbolicznie przedstawiony przez rodzinę Heroda, co określa te dzieje jako czas nawiedzenia ludu wybranego — nawiedzenia, którego Żydzi w swej większości nie rozpoznali.

Herod Wielki zamordował dzieci w odpowiedzi na narodziny Jezusa, powtarzając historię z czasów narodzin Mojżesza, kiedy w Egipcie mordowano dzieci. Pierwsza rzeź dzieci była próbą zamordowania oczekiwanego wybrańca, a ostatnia rzeź dzieci była również próbą zamordowania oczekiwanego wybrańca. Sto czterdzieści cztery tysiące śpiewają pieśń Mojżesza i Baranka, a proroczo „pieśń” oznacza doświadczenie. Sto czterdzieści cztery tysiące żyją w okresie, w którym występują doświadczenia równoległe. Jedną z tych paralel pojawiła się 22 stycznia 1973 roku wraz z orzeczeniem Sądu Najwyższego zezwalającym na aborcję w USA. W ciągu kolejnych czterdziestu dziewięciu lat około 66 milionów potencjalnych kandydatów do grona stu czterdziestu czterech tysięcy zostało wymordowanych w wyniku federalnie usankcjonowanej aborcji.

Moc symbolizuje siłę wojskową:

I bestia, którą widziałem, była podobna do lamparta, a jej nogi były jak nogi niedźwiedzia, a jej paszcza była jak paszcza lwa; i smok dał jej swoją moc, swój tron i wielką władzę.
Objawienie 13:2.

Smok, który jest pogańskim Rzymem, zapewnił papieżowi trzy rzeczy, tj. "swoją moc, swój tron i wielką władzę". W wersecie dwunastym USA, bestia z ziemi, jest przedstawiona jako sprawująca całą "moc" bestii przed nią. Jednak słowo "moc" w wersecie drugim jest innym greckim słowem niż to przetłumaczone jako "moc" w wersecie dwunastym. W wersecie drugim "moc" to G1722: o znaczeniu "w obliczu" (dosłownie lub w przenośni): "w obecności (na oczach)".

Słowo "power" w dwunastym wersecie to inne greckie słowo.

I w obecności pierwszej bestii sprawuje całą jej władzę i sprawia, że ziemia i ci, którzy na niej mieszkają, oddają pokłon pierwszej bestii, której śmiertelna rana została uleczone. Objawienie 13:12.

Słowo „power” G1832 oznacza tutaj (w sensie zdolności): przywilej, to jest delegowany wpływ: władza, jurysdykcja, wolność, moc, prawo, siła. Słowo „power” w wersecie dwunastym wskazuje, że bestia z ziemi jest delegowaną władzą bestii z morza - USA jest zastępczym reprezentantem bestii z morza. USA sprawuje całą delegowaną władzę pierwszej bestii. W wersecie drugim pogański Rzym przekazał papieżowi trzy rzeczy. Clovis przekazał papieżowi swą potęgę militarną i gospodarczą w 496 roku podczas bitwy pod Tolbiac. Konstantyn oddał „stolicę” imperium w 330

roku, a Justynian dekretem z 533 roku wskazał papieża jako korektora heretyków i głowę kościołów. Clovis z 496 roku jest typem Reagana z 1989 roku. Reagan jest typem Trumpa.

Według Grzegorza z Tours (piszącego niemal sto lat później), Chlodwig przegrywał bitwę i, w desperacji, wezwał na pomoc katolickiego Boga. Jego żona, Klotylda, była katolicką burgundzką księżniczką, która nakłaniała go do nawrócenia się z pogaństwa. Chlodwig ślubował, że jeśli wygra, przyjmie katolicyzm. Losy bitwy odwróciły się — czy to za sprawą boskiej interwencji, czy dzięki strategii wojskowej — i Chlodwig pokonał Alemanów, zabijając ich króla i rozpraszając ich siły. Wierny ślubowi, przeszedł na katolicyzm i został ochrzczony, co tradycyjnie datuje się na dzień Bożego Narodzenia 496 roku w Reims, przez biskupa Remigiusza (św. Remiego).

Jego nawrócenie stanowiło punkt zwrotny, czyniąc Clovisa pierwszym katolickim królem wśród władców germańskich (w przeciwieństwie do ariańskich Wizygotów czy Ostrogotów). To związało Franków z Kościołem rzymskim, zapewniając mu poparcie ludności gallo-rzymskiej oraz papieża. Chrzest Clovisa jest często postrzegany jako symboliczne „narodziny Francji” jako narodu katolickiego, co odróżnia ją od innych królestw barbarzyńskich, które wyznawały arianizm lub pogaństwo. Z tego powodu katolicyzm określa Francję jako „pierworodną Kościoła katolickiego” oraz „najstarszą córkę Kościoła katolickiego”.

Gdy Chlodwig został w 496 roku pierwszą mocą pośrednią papieża, stanowił pierwowzór Reagana, który w 1989 roku stał się taką mocą. W historii Reagana i papieża Jana Pawła II zawarto tajny sojusz w celu obalenia króla południa. Od 1798 roku aż do prawa niedzielnego nierządnic z Tyru pozostaje ukryta, a jest to ta sama nierządnicą, której korzenie sięgają Macedonii, najbardziej na północ położonego królestwa. Ona jest królem północy, proroczo ukrytym, lecz wciąż utrzymuje, że jest nieomylna.

Papież reprezentuje także „tych, którzy odstępują od przymierza”, którzy, choć proroczo ukryci podczas trzech wojen zastępczych, ostatecznie ujawnią się w historii bitwy pod Panium. W okresie przejścia od Rzymu cesarskiego do Rzymu papieskiego Daniel wskazuje moment, gdy pogański Rzym zbliżał się do końca swojego czasu jako czwarte królestwo prorocstwa biblijnego.

Albowiem okręty z Chittim nadciągną przeciw niemu; dlatego się zatrwoży, zawróci i oburzy się na święte przymierze; tak też uczyni; zawróci nawet i wejdzie w porozumienie z tymi, którzy porzucają święte przymierze. Daniela 11:30.

Określenie „ci, którzy porzucają święte przymierze” w tym wersecie odnosi się do Kościoła katolickiego. Tymi, którzy porzucają święte przymierze, jest u Jana Objawiciela ulegający kompromisom Kościół w Pergamonie, który według Pawła miał odpaść, zanim zostanie objawiony człowiek grzechu. Katolicyzm to ci, którzy porzucili przymierze, co jest reprezentowane przez atak przypuszczony przeciwko Słowu Bożemu, a także przeciwko szabatowi siódmego dnia; oba te elementy od czasów Konstantyna począwszy były poddawane postępującym atakom. Wcześniej w rozdziale jedenastym wspomniane jest także „przymierze”.

A serca tych dwóch królów będą nastawione na czynienie zła i będą mówić kłamstwa przy jednym stole; lecz nie powiedzie się to, bo koniec nastąpi jeszcze w wyznaczonym czasie. Potem wróci do swojej ziemi z wielkim bogactwem, a jego serce obróci się przeciwko świętemu przymierzu; podejmie działania i wróci do swojej ziemi. W wyznaczonym czasie powróci i skieruje się na południe; lecz nie będzie to jak poprzednio ani jak później. Daniel 11:27-29.

W tych wersetach „on” wraca do swojej ziemi, a potem ponownie wraca do swojej ziemi. Dwa powroty symbolizują dwa zwycięstwa, po których następował triumfalny „powrót” do Rzymu. Pierwszym było zwycięstwo w bitwie pod Akcjum w 31 r. p.n.e. nad Antoniuszem i Kleopatrą, a drugie nastąpiło po zniszczeniu Jerozolimy w 70 r. n.e. „Czas wyznaczony” w tych wersetach to rok 330, który wyznaczał zakończenie proroczego „czasu” z wersetu dwudziestego czwartego, równego trzystu sześćdziesięciu latom.

Dwaj królowie, którzy mówią kłamstwa przy jednym stole, czynią to przed "wyznaczonym czasem", "gdyż koniec nastąpi dopiero w wyznaczonym czasie." Pytanie, które należy rozważyć, brzmi: co oznacza ten werset, gdy stwierdza: "Wtedy powróci do swojej ziemi z wielkim bogactwem?" Czy znaczy to, że w wyznaczonym czasie powróci; czy też znaczy to, że gdy ci dwaj powiedzą kłamstwa przy stole, wtedy powróci, a zatem powrót nastąpi przed wyznaczonym czasem.

Uriah Smith określa dwa powroty jako 31 r. p.n.e. i 70 r. n.e., co przedstawia dzieje sprzed roku 330, który jest czasem wyznaczonym. Smith zwraca też uwagę, że „powrót” z wersetu dwudziestego dziewiątego przypada po roku 330 i że nie jest on pomyślny, jak to miało miejsce w przypadku powrotów po bitwach pod Akcjum i Jerozolimą. Oznacza to, że przed czasem wyznaczonym dochodzi do spotkania, na którym padają kłamstwa; następnie jeden z dwóch królów, którzy kłamali, powraca z wielkimi bogactwami, po czym sprzeciwia się świętemu przymierzu, dokonuje wyczynów i powraca w roku 330, który jest czasem wyznaczonym.

Następnie atakuje południe, lecz nie będzie to podobne do bitwy pod Akcjum ani do zburzenia Jerozolimy. Historia roku 70 n.e. w wersetach ukazuje kres wybranego ludu przymierza Bożego, przedstawionego w tym fragmencie jako „święte przymierze”. W wersecie trzydziestym pogański Rzym wchodzi w porozumienie z tymi, którzy porzucają święte przymierze. Rok 70 n.e. był ostatecznym kresem starożytnego, dosłownego Izraela jako ludu przymierza Bożego, a werset trzydziesty wskazuje na historię rozgrywającą się cztery stulecia po roku 70 n.e. Tymi, którzy porzucają przymierze w historii przedstawionej w wersecie trzydziestym, są ci, którzy odrzucili przymierze zawarte przez Boga z Jego ludem chrześcijańskim. Rzym papieski jest Kościołem przedstawionym w wersecie trzydziestym jako ten, który porzuca święte przymierze.

Albowiem okręty z Chittim nadciągną przeciw niemu; dlatego się zatrwoży, zawróci i oburzy się na święte przymierze; tak też uczyni; zawróci nawet i wejdzie w porozumienie z tymi, którzy porzucają święte przymierze. Daniela 11:30.

Werset dwudziesty dziewiąty przenosi nas do roku 330, który był czasem wyznaczonym, dopełnionym przez przeniesienie stolicy przez Konstantyna do Konstantynopola. Przy tym

kamieniu milowym pogański Rzym zostaje wciągnięty w wojnę na południu, która nie zakończy się takim sukcesem jak pod Aktium i w Jerozolimie. Następnie w wersecie trzydziestym pogański Rzym zostaje zaatakowany przez Gejzeryka, który rozpoczął swoją wojnę morską z Chittim, znanego dziś jako Kartagina. Ta wojna przeciwko pogańskiemu Rzymowi została także przedstawiona jako druga trąba z siedmiu trąb w Księdze Objawienia. Pierwsze cztery z tych trąb doprowadziły Zachodni Rzym do kresu do roku 476. Spośród tych pierwszych czterech trąb druga, czyli okręty z Chittim, była najdotkliwsza, gdyż Gejzeryk przejął kontrolę nad morzami, a bogactwo imperium się wyczerpało.

Zderzony z okrętami z Kittim i przez nie zasmucony, wraca i okazuje oburzenie przeciwko świętemu przymierzu. Wypełniło się to w historii prowadzącej do umocnienia papieżstwa w roku 538 poprzez wojnę przeciwko Słowu Bożemu. Następnie wraca i „nawiązuje porozumienie z tymi, którzy odstępują od świętego przymierza”. To współdziałanie między pogańskim a papieskim Rzymem wypełniło się w 533 roku dekretem Justyniana. Kolejny werset, trzydziesty pierwszy, kontynuuje następnie, w jaki sposób pogański Rzym został „dotknięty”. W 2 Liście do Tesaloniczan Paweł naucza, że pogański Rzym „powstrzymywał” papieżstwo od przejścia władzy w roku 538. Po tym, jak zostaje dotknięty atakiem od strony mórza, który rujnuje gospodarkę królestwa, okazuje oburzenie przeciwko świętemu przymierzu, a następnie nawiązuje porozumienie z tymi, którzy porzucają święte przymierze. W kolejnych wersetach „ramiona”, które przedstawiają władzę daną papieżstwu w 496 roku przez Chlodwiga, powstają i kalają świątynię twierdzy, która w historii reprezentowała miasto Rzym, a następnie pogański Rzym usuwa z królestwa religię pogaństwa (ustawiczne) i zastępuje ją katolicyzmem, po czym w roku 538 osadza papieżstwo na tronie.

Gdy papieżstwo zostało umocnione w 538 roku, dało zarówno świadectwo prorocze, jak i świadectwo historyczne, które są przedstawione w rozważanych przez nas wersetach. Rok 538 jest typologicznie przedstawiony przez 31 r. p.n.e. i bitwę pod Akcjum. W ósmym rozdziale Księgi Daniela, w wersecie 9, pogański Rzym miał pokonać trzy przeszkody geograficzne, aby objąć tron ziemi. Pierwszą była Syria na wschodzie, następnie Judea i Jerozolima, a potem Egipt w bitwie pod Akcjum. Rzym papieski miał również usunięte trzy rogi, z których trzecim byli Goci, wypędzeni z miasta Rzymu w 538 roku. Pogański Rzym i Rzym papieski dostarczają dwóch świadków, którzy wskazują, że bitwa pod Akcjum odpowiada 538 roku, a rok 538 ilustruje ustawę niedzielną w USA, gdy współczesny Rzym sprawuje najwyższą władzę aż do zamknięcia czasu łaski.

Zakończyliśmy omówienie wersetów od dwudziestego siódmego do trzydziestego pierwszego.

W następnym artykule skoncentrujemy się na tych wersetach i rozpoczniemy pracę nad uzgodnieniem tego ustępu z historią wersetów od jedenastego do piętnastego.